

131N LN



בדייט ראשון הייתי בטוח שאתאהב ממבט ראשון! כך סיפרו לי אנשים שהכירו אותה! אבל לא, היא נראית מוזרה, הכל שחור לבן אצלה, שואלת שאלות מוזרות, אולי קצת דוסית בשבילי, אולי בררנית. לא הבנתי מה הדפקה. פגישת ניסיון. במהלך הפגישה לפעמים ניהלה דו שיח עם עצמה, לא הבנתי את השפה. היא בטוחה שהיא יודעת הכל. היא מדברת שוטף לא שמה פסיקים, נקודות. מצטטת פסוקים בלי שום קשר. חשבתי לעצמי אולי לרדת ממנה מההתחלה. עדיף. היא נראית לי לא קשורה לעולם הזה – היא מפעם! אולי התרגלתי לצבעוני.

דייט שני; עשיתי בירור עם כמה מהקרובים שלה. מסתבר שאפשר להבין אותה אבל צריך עבודה, הם אמרו שזה מה שמיחד אותה, לא הבנתי. זה היה במסעדה. מהצדדים שלה ראיתי את הרב מלצרים הרשי כבר יודע מה היא רוצה, היא כנראה קבועה. התיישבנו, התוספות שהביאו מהצד התאימו לטעמה. הפעם ההלם מפעם קודמת נסוג קצת, התחלנו לדבר משפט. הבנתי, יש סיכוי! היא דיברה, אני התרכזתי בלהבין אותה, חשבתי, כמה יהיה קשה אם נתחתן. עוד שורה, הפעם התקשיתי, לא היה נעים. קפצתי לרב מלצרים הרשי. הוא הסביר לי, חזרתי. היא חיכתה לי, המשיכה לדבר ולדבר. יצאתי מהפגישה עם שני משפטים. הבנתי שהחברה אולי צודקים.

דייט שלישי; משהו בתוך אמר לי להמשיך. קבענו באותו מקום במסעדה, הרב מלצרים היה שם. לאחר הגשת התוספות שאהבה, התחלנו לדבר. הבנתי אותה, שוב רב מלצר. עוד שורה, שוב רב מלצר. לא נעים. אבל היא ממשיכה לחייך. חיוך בשחור לבן. אבל אמיתי. היא חיפשה עומק. ניסיתי. היא דברה על החיים ולא הבנתי אותה. היה כבד מידי.

דייט חמישי; אותו לוי"ז. היא המשיכה לדבר על החיים. שבת, הייתי חייב רב מלצר רשי. ילדים, שוב מלצר ראשי. חינוך, מלצר ראשי. מצוות מלצר ראשי. קודש, נשמה, סיפורים. תודה! לאט לאט למדתי לקרוא אותה!

דייט שישי; גליתי שהיא יודעת הכל! היא מחפשת מוסר אמיתי.. לא מה שקניתי בחוץ. גיליתי שזה לא מעיק כבר. אולי היא תתאים לי. החלטנו להתחתן! תודה ה' איזה אישה! הודיתי לרב מלצרים הרשי"י והוא אמר שהוא ימשיך ללוות אח"כ! שמחתי שלא וויתרתי, שלא זרקתי אותה כי קצת לא נראתה לי. מזל שלא שפטתי ע"פ מראה חיצוני והשפעות חיצוניות. היה קשה אבל השתלם. בהזמנה לחתונה היה אור! אור שלא רואים כל יום! למעלה היה רשום "טעמו וראו כי טוב ה'". ולמטה היה רשום מוזמנים בשמחה! אני .. התעוררתי. כנראה נרדמתי על הגמרא. איזה חלום מתוק שמתגשם.

רב זאלימון אהראל לביב בכ"ב י"א



עוד מעט כבר נישן אולי איבדנו עניין, אולי זה רק חולי. נוסטלגיות העבר כבר מזמן עברו ורק רוח התרבות נשרשת בנשמותינו. מאיימת להשכיח הכל ולנצח את עצמנו. נערי האידיאלים מחפשים צינור לנשמה ומוצאים אותו ברגבי האדמה. אולי כי שם עוסקים בשורשים – מקום לברוח מחברה של מחצינים. כולם כבר יודעים על כולם, כולם חוץ מעצמם. כולם גם שמים את עצמם, עצמם עם התחשבות בעצמם.

פעם שיחקו עם כולם במשחקי קופסא היום הקופסא היא של פלאפון שמשחק בנו. רוח המוסר האירופי מחלחל לנו לתוך התודעה מכאיב לכולנו ומחריב את אופיינו. השאיפה לצדק שואבת מוסר מפוחד שלא חדר לתורת האומה. הוא לא נשם מוסר של אמת, החיים הם בלי תכלית, וזה מוביל לבלבול בזהות האישית של העם.

ארץ ישראל! בין נפייך המדהימים ונחליך הרבים טבוע דם של נצחיות היהודים. נוף של עצים סלעים חול ו...דם של אהבה הקרבה ועוז האדם. הזיכרון כבר מזמן נהיה ניצחון של הרוח שנפצה כל חומה, ומשאיר לנו את ציווי החיים והאמונה. ליד המצבות השקופות רואים אנשים בוכים בכי תמרורים – על תמרורים שמכוונים אותנו, שמנשימים בעצמותינו דרך חיים של אידיאלים, מסירות לארץ, חלומות אבל בעיקר הבנה שאני עוד גחלת בתקומה. בתקומה של ארץ ישראל. גחלת שנכבתה מבחוץ אבל בוערת מבתוך, ממהרת לנתב לנו את הרצונות ולפעמים מכאיבה לא פחות. פעם נלחמנו על עצמאותנו וניצחנו, היום אנחנו נלחמים על עצמיותנו ומפסידים. החברה והרשתות כולאות וקובעות מי אני ורק מי שאומר שאני טוב דג אותי. אם לא פירסמת לא עשית חושבים הדייגים, אהבה עם אינטרסים. אנחנו מתעסקים בלהגדיר. להגדיר אהבה, שוויון, צדק, מוסר, דת, ומה שקורה זה רידוד הערכים. התנתקות החמצן שלהם מהמוסר היהודי, פעם אנשים הבינו ולכן הקריבו. הם האמינו שצריך למסור את עצמם בשביל עצמם!, בשביל לבנות את המדינה! היום הם דורשים הסברים צודקים שיוציאו אותם מהכבלים. ההסברים יקבעו וירימו יאפשרו למנגינה הישנה להתנגן יולידו רצון ישן מאש שתדלק שוב בלבבות שיעסקו בלהיות ולא להראות. הפצעים יפתחו ובהבנה יסגרו.

וכך נראה בניינים חדשים קמים לתחייה, בנויים מיסודות פצועים שתוקנו, בבניין אחד תנשב רוח, רוח מוזרה כזו שמורכבת מהרבה כוחות שהופכים אותה לחזקה, תשדר גלים שינתבו לחיים מתוקנים.

הבניין השני יהיה מפואר, עזרה מאחדת שתיבנה מעזרה, ונתינה. הקודש יהיה מרכז אור לכולם, יאיר בפרטים הקטנים את העולם, יחובר בקשר ישיר למעלה ולמטה, הדיירים משני הבניינים יהיו מאוחדים, ויהיו מאירים באור גדול, אור קדוש. אור נצחי אור הגאולה.

כמה חליבה כתיבנות





עקרונות גישה לחניך:

1. לדעת שכל חניך הוא נר וכשמגדילים נר עוד נר ועוד נר יש אור גדול והשפעה גדולה על המציאות.
2. לגדל את הצדדים החזקים בחניך ולהצמיח אותם.
3. אחריות על כל חניך וחניך - להראות שאכפת.
4. ללכת \ לעשות \ להיפגש \ לארגן דברים ביחד.

העברת פעולה:

1. הכנה מוקדמת: הכנת המקום לפני הפעולה, לסדר, בגדים, לחשוב על דברים שמושכים את העין - להעיף, שרוכים בחולצה.

2. אביזרים:

- בדיקת אביזרים
- לבדוק לגבי האביזרים שאשתמש בהם בפעולה
- אם הם פועלים, אם זה האביזר שרציתי.

3. "דקת זהב" - הזמן המאוד קצר שהחניכים מרוכזים

פעולה עצמה:

- פתיחה דרמטית- בלי הכנות, בלי הקדמות, סיפור על הסיפור.
- תיאור דרמטי של הדמות
- לתפוס מקום לא מעניין

3 דברים שעומדת עליהם פעולה:

- עריכת תוכן
- קול - שינויים בקול, התרגשות- לחיות את הסיפור
- תנועה - להסתובב בין כולם, לחיות את הסיפור עם הידיים ופנטומימה.

בחודשים הראשונים לעמוד מול המראה ולהעביר את הפעולה

נקודות שצריך לזכור:

- כל אחד הוא נשמה אלוקית ואי אפשר לזלזל באף אחד או להוריד מערכו. צריך לקדם אותו מהמקום שהוא נמצא ולאהוב אותו.
- להיות מחובר לרעיון של בני עקיבא.
- אם הייתי יודע שההדרכה שלי תירשם בתנ"ך הייתי משקיע יותר
- בכל דבר להיות מקצועי - לרצות שהוא יקרא, להתעקש.
- החניכים הופכים מבחינתנו לדבר הכי טוב בעולם בתנאי שאנחנו מאמינים שאנחנו הכי טובים בעולם.
- להביא יותר את עצמי לידי ביטוי מאשר רבנים שמצטטים מהם.
- להסתכל על הצד הלבן של הדף מאשר על הנקודה השחורה - להסתכל רק על הצדדים החיוביים בחניך ופחות דגש על השלילים
- לדבר עם עצמי
- עבודת המידות
- סבלנות
- אדם גדול - אדם שמעריך את הדברים הקטנים ומקבל אותם כלא מובנים מאליהם.



דברים לבת מרחק אימוד מדריכים כולת "ולאח" תל"ח

כשיש הזדמנות לעשות דברים \ מצוות וכו' שיש לי או ש"קופצות" לי- לקום ולעשות!
לא לדחות.

כשאני עושה משהו, לעשות אותו עד הסוף!

ההתנהגות החיצונית משפיעה על הפנימיות של המצוות - ככל שנתלהב יותר ככה
המצוות יהיו יותר בשמחה ובקלות.

אם אין התלהבות ללמוד \ לעשות וכו' - צריך "לשחק אותה" מתלהב - ואז זה גורם לזה
שבאמת נתלהב.

לראות כמה ה' עושה לנו טוב.



מסע משואה לתקומה

החיים בשואה לא היו מסע הישרדות יום יומי מחתיכת לחם לחתיכת לחם. הם לא הוזנו
מזה - כי אי אפשר להתקיים מזה. הם הוזנו על ערך קידוש החיים. במצב של תהום
פתוחה הם נתלו על מצוות, על נק' רוחניות שמזרימות אוכל לנשמה שלנו וזה מה שמזין
את הגוף- הנשמה.

"שורשים ומרחב התבוננות"

בתמונה רואים סידור שנמצא ליד מחנה מוות ועליו רשום את השם משה ובאותיות של
דס רשום "אבא שהסידור יהיה נקמה על אשתי וביתי".
האותיות של הסידור כתובות מדם של רצון לנקום. סביר להניח שמשה נשרף למוות
והסידור, שהיה מקדש לנקמה על מות ביתו ואשתו- לא בעל תועלת מציאותית לאותה
סיטואציה אבל האותיות של אותו סידור פרחו יחד עם הדם והשבר זועקות אולי שואלות,
אולי דורשות, אבל בעיקר מנסות למצוא צל של תקווה בין סימני השאלה והאמונה
שנשארה במצבים האלו.



ממקום התהום צצה נבואה מבעד לחבליים - לידה נרקמת. וכשם שהיא כללית כך היא פרטית. והיא צועקת "עוד אבנך ונבנית" בניין לאומי ובניין פרטי בניין החוץ ובניין הפנים. ייסורי מחשבים ובארובה - אור האהבה. מתהום זה תיוולד מהות אך לא בגלל עולם הבא שם תחתונים למעלה, אלא בזכות עולם הזה - טללי חיים מקיצים מתנסכים בכוחות אדירים המעוצבים בנשמות עדן ממש. אנשי שם. וההעדר גדול - עדרים עדרים רצים למרחבים לתפוס מזונם, מרוצתן - כצליל הרועה עת ניתח בנקודתם העצמית, את ניתח ומדלה חסם ומכאוב אך כך היא גם ההוויה הנרקמת ונולדת - דמינה כאיילת השחר כוחה כח ההבחנה - כהבחנת התרנגול בשעה זו.

שעה קסומה זו המעוררת את תכונת הטבע היא שעת ההתחדשות, שעת לידה - צירים כואבים נשמות אדירות בעלות שאיפות גבוהות, כוחות חיים. הכל מתעלה ואינו מבין. הכל משתוקק ואינו מבחין.

זו שעה קשה - עולם שלם נגלה אך במקצת - החושך סורר ברובו. הכל רוצים לרוץ אל עולם שנחשף אך אינם מבדילי בין תכלת לכרתי. דומה דודי לצבי או לעופר האיילים - צבי פעמים מסתתר פעמים נגלה אך תמיד רץ קדימה, עופר האיילים שייך לאיילת השחר - זה עתה נולד אך הוא עופר האיילים - הוא שייך לבגרותו.

כבן 70 שנה - רואה הוא את הגאולה ולא מבין מדוע כעת כשעוד חושך לא מזכירים יציאת מצרים. משתוקק הוא לגדול ולהופיע - לרוץ, לשוטט במרחבים למצא מקום בינות גוזלי הנשרים. לא רק בנפשו אלא אף בגופו לחטוב חטיבה כללית. וזהו דור חדש מקיץ הוא משנתו, תר אחר משנתו. מלא הוא כוחות רעננים, שומע את ניגון הרועה ומסתער לרקום מערכות חיים, להחיות מתים.

אך העדר האור גורם שיטעה בדרכו, שוב ושוב ירגיש מחסור ו- לעיתים העדרים ירעו בשדות זרים יתורו אחר מים וימצאו חומץ יאכל ולא ישבעו יחפרו באר וימצאו בור שאינו ירוה את צימאונם.

אך עם הארת הנשמה, השמש שתעלה ותביא בהירות יזרחו הדרכים ואט אט חיבור והקשבה יחד עם עוז וגבורה יטוו והארץ תימלא דעה. וכולם ייבנו מתוך חיבור לשורש, לרצון החובק כל. "עוד אבנך" - האיד נשמתך, אמלאך כוחותייך "ונבנית" - תחברי את כוחות ההתחדשות, השקיקה והעריגה מלאת החן והחיים למקור, למעיין המפכה, וטללי חיים יהיו לנחלי עדנים ונהרות יישאו קולם ומקולות מים רבים אדירים משברי ים, יחולל איילות, ה' ממרום ישאג והעולם יתוקן, והרמוניה מלאת רחמים, חסד וגבורה תימלא ואור חדש בציון יבשר כי כולנו מאירים מאורו.

ואני? אני אמשך לרוץ כמו אייל, להשתחוות אל מול הדר החיים, להתגבר להיות בן חורין, בעל רצון חופשי. אכמה בערבת ידידות ותום חיים, אחלה מכיליון נעם זיו ה' ואהבתו בחיותי. אז אתחזק לרצות רצונו ורעננות חיים תידלה ממקור עוזו וחדוות יצירה וחזון ושמחה תתנסך ותאיר בי, והייתי לאיש.



פוסע אני בין ארץ ושמים, נודד ולא יציב, מחפש את העולם ההפוך, מי העליונים ומי התחתונים, כדי למצוא עולם ישר. טווה חוטים חדשים, אותם אקשור אלי ואפסיק להימשך אליהם. אעגון אותם בין ארץ ושמים והפעם אזהר לא למתוח יותר מדי. בין ארץ ושמים בין רצון לצינור, בין מהות לתהום, אמצא איזון ואמונה ואתווה דרך חדשה, בה אצעד בין ארץ ושמים, בין כח לפועל. צא וראה איזו היא דרך ישרה שידבק בה האדם.



כל הנחלים זורמים והים איננו מלא
כל הזרעים שתולים והעץ איננו צומח
הכל מונח בחוץ בקרן זווית מסודר אך בפנים הכל מבלגן. אין כתובת ואין שליח, אין כמות ואין שעה. הכל נכנסין ויוצאין, דופקים ואין עונה שם בחדרי הנפש. מה יענו שעה שאין להם כתובת ומיקומם אינו קבוע. חבילות חבילות מחפשות כתובת ואין. והכל נכנסין, חבילות חבילות פוגשות בלבול ותסכול, מחפשים וודאי ומקבלים ספק, מחפשים איזון ומקבלים אי יציבות. אותו גוש, מרחף, מכביד, כענן אפור, לוחש לך שימצא אותך היכן שלא תברח, יזכיר לך, שלא תשכח, שאתה מתחבא דווקא בדג, הנמצא במקום חיותו. ומה אעשה שעה שנראה שרצוני כל כך נוכח ובו בזמן כל כך דורש להיות נלחם בכל תבניות הנפש, באותם נופי ילדות, ואני נשאר מחוץ ביניהם, ללא אוויר רץ במקום. ואין ריצה ואין מקום. מים חיים ביקשתי חומץ שתיתי רוויה חיפשתי צימאון מצאתי.



מבצע קדש

הם פרצו בכל הכח! הכוחות נעו לכל הצדדים נעולי מטרה. להתבסס במקום שנקרא "הרגל". בהתחלה היה נראה שהניצחון יהיה חלק, בלי נפילות שיחלישו. אבל לאחר כמה זמן הכוחות נראו תשושים, הרבה דברים השפיעו: הרעים החדירו לנו מרגלים שבלבלו אותנו, גרמו לנו לטעויות, והכי גרוע הורידו את המורל, הדושה כבר לא היתה לחוצה כבהתחלה. כוחותינו התחילו לסגת מהתוכנית, להיכנע לרעים. המפקד שהבין שטעה וראה את כוחותיו נופלים ואת מקומם תופסים הרעים, התעשת, תפס את עצמו והרים לכוחותיו את המורל! הם חזרו לנצח! אבל אז שוב התחילו הנפילות של כוחותיו והוא חזר למסלול ההפסדים. המפקד הבין מייד איפה טעה וניסה לתקן ולחזור למסלול התמודדות והניצחון. לפני חידוש המלחמה שבה היה אמור לנצח, הוא קיבל מברק בהול דווקא ממפקד הכוחות הרעים! וכך היה כתוב:

"אדוני המפקד היקר אני מבין את רצונך לחזור ולנצח אותנו ומעריך אותי" המפקד הנהן בהסכמה כמבטיח. "אבל 2 שאלות לי אליך. 1) הרי כבר מספר פעמים החלטת שתנצח אותי וכל פעם נפלת! למה נראה לך שהפעם תצליח לנצח? 2) נגיד ותנצח, כמה זמן אתה חושב שתחזיק מעמד? אני חושש שאין לך את היכולת!"

המפקד ההמום הרגיש כי כל כוחותיו נגזלו ממנו. מיואש פנה למפקדה והתקשר לסבו שהיה חכם מאוד וסיפר לו על המצב ועל המכתב שמשמש ייאש אותו. לאחר ששפך סבו ענה לו "נכדי היקר האויב הזה ניסה להשפיע עליך על ידי העבר והעתיד. אני חושב שמה שינצח זה ההווה. לכן עליך לשכוח מהעבר, לשכוח מהעתיד ולחיות את ההווה זאת אומרת רק מחר תנצח! יש לך מספיק כוחות שעומדים לרשותך! אתה מסוגל! יכול להיות ששוב תיסוג ותיפול ביום שאחרי אך את הניצחון תשיג רק ע"י ניצחון יומי".

המפקד קיבל את עצת סבו ובאמת ביום אחרי הצליח לנצח אבל יום אחרי שוב הפסיד. ואז ניצח יומיים ברציפות אבל הפסיד בשלישי וכך עלה ועלה מתוך הרבה הפסדים של כוחותיו עד לניצחון המוחלט! ניצחון של התמודדויות החיים שמאיימות להכניע אותנו! של פיתוח ההרגל!



מיהו האדם השלם?

דוד המלך - "עדינו העצני". לפעמים עדין לפעמים מקשה עצמו כארוז.
האדם נקרא מהלך וכתוצאה מזה לפעמים יש שינויים במצבי רוח.
יש עניין להרחיב את עצמי כמה שיותר- גם בדברים שנראה שאינם שייכים אליי - כי
יכול להיות שאינם התגלו אצלי, אך יש לי בהם כשרון. אדם שמרחיב עצמו ויודע
להשתמש ולנווט את כוחותיו לאחר שירד לפרטי המעשים בכל סיטואציה.
צריך את היכולת לרדת לפרטים, לקחת מעשה ולפרק אותו עד לפרטים, שיהיה מדויק-
בתוך זה צריך לראות איך הקב"ה יורד לפרטים.



הטוענים בעד הטבע וחופשיות האדם, שוכחים שהרוחניות שבאדם ובעולם יש גם לה
לטבע, והיא מבקשת גם כן את חופשה, וחופשה, רוחניות טבעיותה, היא הבסיס של
המוסר והתורה.

הנה הרב קוק מיד מכיל, מבין ומדייק. הוא לוחש לנו.

"יש קדושה בונה, ויש קדושה מחרבת, הקדושה הבונה טובה גלוי, והמחרבת טובה גנוז,
מפני שהיא מחרבת כדי לבנות מה שהוא יותר נעלה ממה שכבר בנוי. המשיג את סוד
הקדושה המחרבת יכול הוא לתקן כמה נשמות, ולפי גודל השגתו כך גדול הוא כח תיקונו.
מהקדושה המחרבת יוצאים הלוחמים הגדולים, המביאים את הברכה לעולם.."
בסדר, אבל למה לי הקדושה המחרבת הזאת, שיוצרת כ"כ הרבה תסכולי גודל שתמיד
רוצה עוד?!? מה שווה אם אני אף פעם לא מגיע אל המנוחה והנחלה?! והרב קוק מחייך
ועונה: "מי שאין נפשו משוטטת במרחבים, מי שאינו דורש את אור האמת והטוב בכל
לבבו, איננו סובל הריסות רוחניות, אבל אין לו גם כן בנינים עצמיים. הוא חוסה בצלם של
הבניינים הטבעיים, כמו השפנים שהסלעים הם מחסה להם. אבל האדם, מי שנשמת אדם
בקרבנו נשמתו לא תוכל לחסות כי אם בבניינים שהוא בונה בעמלו הרוחני, שאיננו פוסק
תמיד עבודתו הזריזה."

צריך כל הזמן להבין שאנחנו בעבודה. אין מקום שבו מגיעים לסיפוק. יש חיים של
שאיפה לשלמות. וחייבים להבין שאותה הדרך שהיא קשה, ומובילה לפסגה שמולידה
פסגה חדשה, שאליה מגיעים גם בירידות, אותה הדרך היא המטרה. אז נמשיך לשאוף
ולרצות בשמחה גדולה כי זה מה שה' רוצה ולא נישבר ולא נוותר. יש לנו משימה שהיא
רק לנו. ולא נתבלבל בניווט ונעלה על שבילים לא לנו. כי לא נגיע לפסגת האמת. נגיע
לשביל של אחרים. שמהם אנחנו לומדים ומזרימים חיים. נחיייה תהליכים ב"אתנהלה
לאיטי" ולא נחיייה תוצאות. הדרך היא המטרה.





מתחיל ללכת יוצא למסע. נפגש בסלע זכוכית. לא ראיתי. כאב. מנסה לשבור. נותן אגרוף בצדה הימני ואז שמאל. הוא לא פראייר. ככל שאני נותן יותר חזק הוא מחזיר באותה חוזקה. הוא מתקדם באיטיות. אחרי הכל אני דוחף. הדחיפה וההכאה עוזרים במעט. אולי עוד מעט יצא מים.

הנה אני חושב שהצלחתי לעשות סדק. מתחיל לטפטף מים. מסתכל על הסדק כולי חבול. מנסה לשבור אותו. לא מצליח. מנסה מכיוון אחר. לפחות אני מרגיש שאני מתקדם.

עוצר למנוחה קצרה. כשבכוסי מים מאותו סלע, יוצרים תחושה של סיפוק, פותח את המפה של הנפש, לראות כמה ק"מ עברתי וכמה מים הוצאתי, אני רואה במפה גם את סלע הזכוכית. שביל עוקף יוצא לפניו מקיף אותו ומגיע למעיין מים חיים.

מדמם אני תוהה לעצמי איך לא פתחתי מפה?



אין כמוני. צריך להכניס את זה חזק. כל נפש צריכה מענה שונה במסע שלנו בישיבה. אסור להזניח את ההקשבה לנפש וחס וחלילה לנתב אותה בשבילים חיצוניים. יש לנו מחויבות למצוא את ייעודנו. ואותו נמצא רק בתורה.

כל הזמן חייבים לבדוק האם אנחנו אוטמים את האוזניים או מקשיבים למסרי נשמתנו. האם אנו מכים בסלע או מדברים איתו. כי כשהנשמה תצעק היא תצעק "עלה אל ההר וראה את הארץ הטובה, זבת חלב ודבש ושמה לא תבוא" ולא, לא ישאלו אותנו בשמים אם היינו משה רבנו.

בסבלנות ובשמחה גדולה ומוכנות לתהליך נצא למסע למים חיים. מחושל חוזר אל השביל. עכשיו הרבה יותר קל. הקול חזר לנשמה. היא יכולה לשיר. היא כבר לא צרודה מצעקות. מים חיים ישקו את העץ שיגדל ויהיה טעמו כטעם הפרי.



ואני מסתכל על הים ובים הרבה ספינות זזות ע"פ תנודות הגלים. יש את הצד של גלשני הרוח והצד של אופנועי הים. מדי פעם קופץ דולפין מפתיע את המתרחצים. גם אני איני יודע מהיכן הגיע. והים מתאים עצמו לקצב המתרחצים. הסערה, כך נראה, אינה טובה לים. היא מרחיקה אותם. אני מכניס את ראשי אל תוך המים עיניי עצומות כמובן. איני יכול להישאר שם זמן רב קשה לצלול למקום שאינו מוכר אין שם אוויר שיוצר חיות. אני צולל עמוק יותר חש את הלחץ באוזניים איני רגיל לא לשמוע או אולי אני שומע משהו שאינו רגיל. עכשיו עליי לפמפס לבטל את אטימת האוזניים ולחזור לשמוע בחוץ. הים משעמם. רק כחול וכחול כלפי חוץ אינו נראה מיוחד. הנה הדייגים. אף פעם לא הבנתי מה הם עושים. הם מעצבנים ולכן אני מתלונן לפקח שהולך ומזהיר אותם. "אין דגים כאן".

2 משמעויות לאזהרה אחת בשבילי והשנייה בדיעבד זמנית. אחת נובעת מפחד שמא יש והשנייה מחיפוש שאולי יש. המעבר מהפחד לחיפוש מחייב בדיקה. האם הים כל כך משעמם? לשם מה יש דייגים הרי בתוך הים לא שומעים ואי אפשר לפתוח עיניים ובטח שאין אוויר להישאר שם זמן רב. בצעד אמיץ אני מחפש ציוד צלילה. "אני צריך ציוד שיאטום לי את האוזניים מצד אחד ויאפשר לי לשמוע מצד השני שיאפשר לי לנשום מתחת למים ויאפשר לי לראות מה יש שם" כך אני אומר למוכר. הוא מופתע. "מפחיד שם מתחת למים, והציוד שעונה לדרישותיך ממש לא באופנה. האם אתה בטוח?" הוא שואל בתמיהה. ואני נחוש מסתיר את הפחד להכיר מקומות חדשים בים שתמיד נראה רגיל וקצת משעמם. המוכר מפנה אותי למחסן תחפש טוב אולי תמצא ציוד צלילה מתאים.

אני מחפש ומחפש בודק ציוד ראשון. אינו מתאים. שני גם לא שלישי וגם רביעי. אסור להתייאש. אני עוד אראה מה יש מתחת למים. מה פספסתי. לאחר עוד כמה חיפושים אני מוצא את הציוד האבוד. מזיע ודרוך ואפילו קצת מרוצה אני משלם בשמחה למוכר וחוזר לים. מצחיק אותי לחשוב שיש משהו מתחת לכחול הזה ומתחת למוכר לכולם. לובש את החליפה ושם את הציוד. וקופץ למים. עולם נפלא נגלה אל מול עיני. להקות דגים. שוניות צמחים. רואה אותם מרוחק. רוצה לגעת בהם אך לאחר כ 10 מטר ירידה אני מרגיש את הלחץ באוזניים. ועולה חזרה. עולם חדש נגלה מתחת למים אך לא נגעתי בו. למחרת נכנס שוב. הפעם מצליח לרדת 20 מטר. הכל נורא מפחיד. גם מתחיל להחשיך. אך מנגד סקרנות גדולה מוליכה אותי אנה ואנה. והאוזניים נלחצות ועולה חזרה. היום גיליתי עוד דברים. ביום השלישי נכנס שוב. הפעם ירד 30 מטר. כבר מגיע למקומות יותר חשובים. אוצרות מדהימים נגלים לפני. מסתכל ומופעם. להקת דגים עוברת לפני מתחמקת מרשתות הדייגים. ואני שואל אותם למה להם לחיות בזהירות וחשש כל חייכם תעלו למעלה ותחיו ללא חשש מהדייגים. הם צוחקים ועונים לי ומה במקור חיותנו..

ואני נותר שומם ללא תשובה. עולה חזרה למעלה. מסתכל על הים. אני הוא הים. נותר מבולבל. אך גם מלא תקווה. גם יש מקום של נחמה שמעודד אותי אשריך שנתפסת על דברי תורה. אחרי ההרום הגדול הזה אתה שב ומתחדש לברייה חדשה.



ראינו בפסקה על העניין שלפעמים האדם עובר תהליך מסויים ולפתע מגיעה לו החשכה שיוצרת אצלו תחושה שכל עמלו היה לשווא, הרב מסביד שהחשכה באה ללמד אותנו שהעניין הוא העבודה שאנו עובדים ולא רכישה של יעדים מסויימים, ועלינו לרצות את ההחשכה ולהבין שה' רוצה מאיתנו התקדמות נוספת ושנבין שהנקודה היא לא להשיג את אותה נקודה שעבדנו עליה אלא שנרכוש עוד כלים שיכילו את רצון ה' החדש התובע ממנו לגדול עוד.

הרחבה: הרבה פעמים לאדם יש חוסר שהוא נפגש איתו, שדוחף אותו למלאותו. פעמים אחרי עבודה ותהליך האדם חושב שקנה והתקדם, אך פתאום מגיעה תקופה שהחוסר שנפגש איתו בהתחלה מתעורר שוב, והאדם מרגיש כאילו אינו התקדם. אך באמת ההתקדמות קיימת וה' בחר להחשיך אותה על מנת שהאדם יחבר את אותו חוסר שעבד עליו לרצון ה' - שיבחר להבין שהנקודה שעליה עבד היא נק' אלוקית אינסופית שהאדם מוציא על ידי את עצמותו ועולה קומה אחר קומה.

אותו תהליך של עבודה-החשכה-עבודה היא תהליך הרצון. האדם בתחילת דרכו במציאות שנכפה עליו החוסר כתוצאה ממעמד נפשי חסר שנכביכול הוא עמד מאחוריו, וכך הוא יוצא למסע השלמת החוסר, ומקבל מאותו מסע חיים על ידי שאותו מסע מוציא ממנו כוחות.

ואז, כשנדמה שהתקדם בזכות עבודתו והוא כבר משיג את המטרה - בהגיעה ההחשכה, האדם פתאום מרגיש שהוא חזר לאותה נק' ולא התקדם בכלום. ההחשכה צריכה ללמד את האדם יסוד - המטרה היא אלוקית, נשמטית ולכן היא אינסופית, הדרך היא מקור החיים וגם היא אלוקית, וה' מצפה מהאדם שייקח את רצונו ויתהלך בדרך תוך שהוא מתבטל כלפי השליחות האלוקית ואז נוצרת תנועה של בחירה, בחירה לרצות את רצון ה' שזורם אל האדם ותובע ממנו כל הזמן להשתלם.



הרבה פעמים אנחנו נתקלים בכל מיני אנשים בסביבתנו (אם זה חברים / אחים וכו') שיותר טובים ממנו בכל מיני תחומים. ואנחנו ממש רוצים להיות כמוהם ומקנאים בהם, והם כאילו מחליטים בשבילנו אם אנחנו טובים או לא.

כשאנחנו מקנאים במישהו כזה ומשווים את עצמנו אליו מה זה גורם לנו? (תסכול, עצבות, כעס, אכזבה, ייאוש וכו')

אם זה גורם לנו רק רע-

למה אנחנו מקנאים ומשווים אותנו אליהם? יש לנו מטרה לעשות לנו רע? (זה יצר בסיסי)

שמה הוא עוזר לנו, מה, אנחנו רוצים לפגוע בעצמנו? (אנחנו לא מרוצים מעצמנו)

אז מה כן יגרום לנו להיות מרוצים מעצמנו? ולא תלויים באחרים? (כי אנחנו רוצים להתקדם, אנחנו רוצים להיות כמותם)

אבל אף אחד לא אמר שקנאה גורמת לנו להיות טובים כמוהו!

אז כנראה זו הבעיה שיש לנו ואנחנו רוצים לטפל בה - שאנחנו לא מרוצים מעצמנו ואנחנו נהיים תלויים באחרים. אז צריך לחשוב- מה יגרום לנו להיות מרוצים מעצמנו וממילא לא לקנאות באחרים?



הנשמה ממלאת את הנפש באורות - תביעות שהייתה רוצה להחיות במציאות. פעמים שהאדם מדוב שנפשו מרגישה "מלאה" - ההסתכלות כלפי חוץ מצטמצמת וזה משום שאין מקום הכלה מבחוץ, והאדם מרגיש 'סגור'. דבר זה נובע ממעמד נפשי שמחפש למלאות את מבוקשו מבחוץ לבפנים - לבנות 'כלים' מהעולם הרחב בחוץ. עבודתו - לאפשר לנפש לא רק להתמלאות מהנשמה אלא גם לפתח כלים עצמיים שיכילו את המרחבים האינסופיים שהיא נדרשת להם. עבודת המעבר הזו נעשית ע"י קומת הלב. הלב - הוא הפועם ומזרים חיים לכל הגוף והוא המרגיש. ההרגשה יוצרת תחושת קיימות בהווה וממלא - חיים. וכשהאדם מבסס את קומת הלב - הוא חי ופועם וחווה את המציאות וממילא הנפש יוצאת אל הפועל, והאורות הגבוהים דורשים את כליהם ומקבלים מענה. ונוצר מעבר - מהרצון שהמציאות החיצונית תמלא את הנפש לכך.



הריכוז הוא כלי חירותי חשוב של האדם לפתח ולעבוד עם הרצון. היכולת להתמקד בנק' אחת היא היכולת לקבל אינסוף. בתוך נק' אחת יש אינסוף אלוקות, וממילא המיקוד בה מפגיח עם אלוקות. הכלי לדבר הוא הלימוד 'עיון' - העיון חודר לשורש החיות האלוקות של הדבר. מעבר לכך ואולי כמשלים לכך הריכוז מקנה לאדם הקשבה - האדם שם לב למתרחש בחדרי ליבו - לתחושות, הרגשות, ועל ידי כך הוא נותן מענה וסדר לנפשו.

וכשהאדם מרוכז ומביט בצדדים השונים ונותן להם מקום הוא משחרר את רצונו. כי כשהוא שם לב ל2 צדדים ובוחר על ידי בחירה חופשית בצד האחד הוא יוצר פיוס בנפש בצד השני ומגייס אותו אליו.

אמנם הריכוז הוא גם במעשה. ובמעשה אין מקום לרגשות מחלישים שיחזירו אותנו לרובד הבחירה, לאחר שנבחר צד מסויים, הריכוז חייב להיות רק בו. לבצע את המעשה עד תום, ללא רגשות מחלישים.



צריך להבין שיש לי תכונות מסוימות וכוחות מסוימים שה' נתן לי במתנה והם אני. ולכן אם אני עשה אותם טוב אני צריך להבין שאין מה להסתיר אותם. כי כל הסתרה גורמת לגאווה, ולכן צריך לעבוד בשני מישורים:

הכרה של התכונות הטובות כחלק מהעצמיות שלי- הם לא תלויות באף תגובה של אף אדם ולא מושוות לשום אדם. פשוט לאהוב את עצמי.

לאחר שהכרתי את התכונות- לא למהר להסתיר אותם- כי אז זה יעשה פעולה הפוכה- הרצון להאיר דרך התכונה על התוצאה יגרום שהדבר יאיר על עצמך במקום על התכונה. ולכן להכיר בכוחות של עצמך ולהראות שהם גרמו לתוצאה, דוג'- סיכום מסילת ישרים. העבודה היא במציאות, בכתב.

יוצא מזה שכל פעולה שאעשה לאחר שאכיר את התכונות שלי ואבין את חשיבותם לא תהיה תלויה בתגובה או תשתנה בגלל מה יגידו אלא תהיה תלויה בי. חשוב להגדיר זה רק שימוש בתכונות ולא בהישגים.

כי מה קורה אם לוקחים את התכונות ומגמדים אותם למעשים? יוצא או שדיכאתי את הכוחות שלי או ששיניתי אותם והפרתי את טבעיותם. כשאני מכיר את הכוחות שלי אני צריך לבסס אמונה בהם- להיות משוכנע שהם קריטיים לחיים שלי ולא רק שלי, וגם לדעת מתי נכון לפעול איתם ובאיזו עוצמה.

אני לא יודע כרגע איך בודקים את זה או איך עושים את זה- כנראה דרך חיי היומיום- איזונים על בסיס למידה מטעויות, הרגשה פנימית- האם זה אני או לא, וחשבון נפש.

בעניין המפגש עם הסביבה, המפגש יכול להרוס את כל התהליך, ולכן עלי להיות עירני. כמה שפחות להיות תלוי בחברה וגם כשיצאתי מעצמי והרגשתי רע אח"כ - להבין שזה חלק מהתהליך וללמוד לפעם הבאה.

התכונות שלי נמדדות ע"פ המעשים. זאת אומרת המעשים שאני עושה מלמדים אותי מי אני ולכן קריטי שהמעשים שלי יהיו נקיים ומתאימים לי ובשביל זה צריך להוציא את כל הקליפות - ללמוד את עצמי כמה שיותר טוב - כי אם לא - אני אסיק מסקנות לגבי האישיות שלי ואני אצור אדם שהוא לא אני, ואני אתקע את עצמי. זהו אני מיוחד להמשיך.



ההבחנה הקבועה בין עיקר לטפל, היכולת לעמוד על שלך, על העיקר, קריטית בשביל להימנע מטשטוש.



לאהוב את עצמי - יסוד חשוב

החלוקה בין העצמות שלי למעשים שלי. בין ה'אני' האהוב לאהוב. לבין המעשים שלי. ממילא קווים אדומים שלא לעבור אותם. זה נוגע ב'אני' שלי. מבחינת התחושה שאר המעשים הם ברובד החיצוני שלי.

ממילא המשמעות של תשובה מאהבה - מאהבה של ה' שאוהב אותי תמיד. לפרגן / אהבה עצמית - לא יכול להיות שבמה שעשיתי לא היה טוב גמור מה' - ולדעת לפרגן.



התפיסה שלי כלפי החטאים היא ביקורתית מאוד - היא שמה את החטא כחזות הכל. עלי להפריד בין התבאסות והבנה שזה לא מתאים לי, ותיקון, לבין חשיבה שהחטא מעיד על כלי. - הרצון הטוב הוא הכל והמעשה נובע מנפש בהמית שהשתלטה, אבל עיקר מעמדי הוא הטהרה והקדושה, יעידו על זה החרטה והכאב הגדול על מיעוט האורה. עצם הצער והכאב מעיד על גודל השייכות, והשהות ששווה כעת נשמתי - עת ערפילים

מכסים אותה בעד האורה היא מזככת מאוד וסוף הטהרה לבוא. אמנם ישנם מעשים רעים, והוסקו מסקנות, אך איני מנותק ממהלך החיים של רצוא ושוב אלא יוצר אותו. ואני רוצה לחזור מגודל אהבתי לטוב הגמור, ובגודל רצוני לקבל ממנו ולהיות כלי אליו - כלי מאיר, נושא ברכה. ורצון זה ייצור מהלך של זדונות יהפכו לזכויות. ההלקאה העצמית היא כפירה, ותפיסת החיים, הדעת, התוצאה היא המפילה פי כמה מאשר החטא עצמו שכבר הוקטן מעוצמת החרטה, הקבלה לעתיד, הנפילה והתשובה. ולכן עלי לשמוח בעצם הכאב מתוך שייכותו לטוב, ועלי לשמוח מביטחון התשובה ההופך מדבר לאגם מים, ולשנן את זה, שבאמת הכל טוב. ולשמוח מהטוב. דרך הישר היא היות האדם טוב גמור והתשובה, הנובעת מ"רחמים" כשמה וכשם מקורה כן היא - כ'רחם' המאפשר לאדם לגדול ולא להתקדש בפעם אחת. חזרה לנתיב האמת היא חזרה לטבעיות, וכל התרחקות היא פגימה בהלך החיים הטבעי. ממילא מכיוון שהאדם 'אחד' והמציאות אחת - דרגתו ההווית של האדם, שאיפותיו ומסקנות העבר שלו היא הקובעת - זה רצונו. אותו רצון המתכלל באחדות ההוויה והמתרחק ממנה כשאינו מבחין כי מכוחה הוא בא. כח החיות שאפשר את החטא ביסודו הוא כח החיים המאפשר את החזרה - ע"י שהחיים מתקשרים את הטוב הגמור התובע השתכללות מוחלטת ומסוימת של העולם.



שורש המבט בחיים

השמחה והעצב בחיים הם תמיד לא פונקציה של מה שקורה אלא איך אנחנו מסתכלים. ברגע שנעצים את הטוב ונקדם אותו לקדמת הבמה והראייה - נהיה שמחים, נראה את הקושי והכאב שהוא בתוך עולם של טוב, שעושה לנו טוב. בלקיים את הטוב - כי הרוב טוב - אז הרע מתגמד ואפשר להכיל אותו בצורה טובה. טיול מפנק / טיול חוסר וודאות - לקחת את הוודאות.

טיפ: בתוך חוסר וודאות - לקחת את הוודאות.



הרבה פעמים אנחנו יודעים מה אנחנו רוצים אבל עמוק בנפש אנחנו יודעים שאנחנו לא נגיע כי יצרנו לעצמנו תקרת זכוכית שלא קיימת שמורכבת מתובנות, הרגלים וכו'. ואין לנו אומץ לשבור אותו כי אנחנו לא מבינים שהקיר זכוכית הזה לא קיים! הסוד הוא לא להיות משועבד להרגל - לא לקבל הרגל כמובן מאליו שמפעיל אותך.



החלום שלי: ליישב בחיי את התובנות הקטנות שצרכו שיפור במהלך החיים שאני חי!



הדבר שהכי חשוב לי ובו אני אתמקד -
לבנות אישיות עצמית חזקה עם רגש ועוצמה שיכולים לכוון אותך לכל החיים.



קימה עם השעון. רוצה לברר מדוע קשה לי לקום עם השעון, מה מעכב את הרצון?
הדרישה הנפשית היא לא רק הקימה 'היבשה' מהמיטה אלא המשמעות של ההתגייסות
הנפשית- הקימה, הריצה לבית כנסת, הריצה אח"כ, והכושר, והמקלחת- בסוף כשאתה
בתוך השמיכה זה קשה לקום.

ומה יכול לעזור? אני חושב שאם אצליח לנתק בין הקימה לתוצאה הטוטאלית של כל
הדברים לעיל זה יאפשר קימה הדרגתית.

ואיך תנתק? בהתחלה אגיד לעצמי שאני קם, מצחצח שנים מתלבש ואז מחליט אם
לחזור לישון או לא. אח"כ, אם החלטתי שלא- אחליט לגבי ריצה לבית כנסת, ומשם קודם
לעלות על מד"ס ואז להחליט אם אני רץ או לא. הדרגתיות. כמו כן חברותת קימה עם
שנה תעזור.

ולמה כל המאמץ הנפשי, פיזי הזה? כשאני מסתכל על הגיבוש- המוכנות הפיזית-
מנטאלית לחלק הפיזי בגיבוש איפשר לי להביא את עצמי בצורה שלמה גם לחלקים
האחרים, ואם כל מטרתי היא ההשתדלות לבדוק האם שליחותי שם אז עלי מוטלת
המחויבות להיות מוכן, כלי שלם שאם אכן זה שליחותי השליחות תחול בו.



זה מזכיר שכתבתי לעצמי -
פעם קמתי בשביל לישון מתי אלמד לישון בשביל לקום?! מתי?



אין צורך לפרגן בכוח ואין צורך לבקר בכוח.
כשארצה לפרגן אפרגן, כשארצה לבקר אבקר.
כמו כן איני מעוניין באישורים מבחוץ - אני המאשר של עצמי, הרושם מבחוץ עוזר לי
לגבש את אותו אישור.
זה ממש הליכה יד ביד עם הקב"ה, כי כל העבודה שלי היא לא לעצמי אלא לקב"ה,
לשרת את הייעוד שלשמו נולדתי. וה' נסך בי כוחות, ולכן גם התפילה חשובה.
כמו"כ האחריות - אני לא אחראי על התוצאה אלא על הידיעה שבדרך השתדלתי.
ולכן גם אתפלל שה' יעזור לי לעשות את ההכי טוב.



יצאתי למסע.

מסע חזרה אל עצמי. השקט וההתבוננות בטבע מעלות מחשבות. כל פרח, כל עשב, כל
גיוק, כל ציפור, כל חרדון וכל שפן סלע, כל פרפר וכל עכביש הכל פועלים פעולתם. הכל
אומרים שירה. הכל גילוי של ציור. איך הכל פועל בהרמוניה. הכל גילוי רצון ה' והכל למען
שמו. גם אני רוצה להגיע לשם. להיכלל בתוך שלמות גדולה שמורכבת מהרבה שלמויות
קטנות. גם אני רוצה להתחבר חזרה לתזמורת. גם אצלי הכל רוצה לפעול בהרמוניה.
בצינור ישיר לאינסוף שמוריד רצון למעשה בצורה ישרה ונקייה וודאית. החיבור מלמד
שהכל צומח מאותה אדמה.

הרצון ניתק בשוגג אבל הוא קיים והוא שם. השכל יוצר ספק ברצון שמבקש לחזור.
לפעמים נראה שהוא גם יוצר את הרצון. אבל באמת הוא רק מנסה לשים פלסטר.
להתעלם מהמכה.

איך שוהים בספק? כאן צריך להכניס את המקום של הקבלה של התהליך אבל בעיקר
את הקב"ה. כמו בכדורסל שאם זורקים פעמים מכניסים ופעמים שלא, ואם לא רוצים
להחטיא אז לא זורקים. ולא מנצחים. אם אני רוצה להחזיר את ניצחון הרצון שיהיה פועם
בחיים צריך להחטיא רצונות. העיקר לעורר אותם. ויחד עם ביטחון בקב"ה שמלווה בכל
התהליך ורוצה כל הזמן רק להיטיב ולשכלל אותי אפשר להרגיש שאני בדרך הנכונה.
כשאני נותן לעתיד להיכנס למציאות ההווה כחוסר אני יוצר סבל מתוך רצון ומחשבה
להשיג שליטה ע"י נתינת מקום לרע כמגדיר זמני של עצמי. ולכן להפוך הכל לסבלנות
ולקבלה - אני מוסר עצמי להשתדל. אם אני אצליח או לא זה לא מעניין. ולכן להיות רגוע.
אין לי חוזה עם שום תוצאה ומה שנשאר לי זה רק להרפות. הכלים שאבנה לא ישפיעו
על המים להישפך אליהם. אני מתהלך.



השנה אני רוצה להשתנות. להכיר את עצמי יותר להתקדם בישרות. להתחיל לכתוב מחשבות על החיים.

לא לוותר, לא לוותר, לא לוותר, לראות בקושי נק' צמיחה, לתת 100%, להיות עקבי, להזדכך כמה שיותר.

לחיות תורה להכניס דלק ועוד דלק ועוד דלק אבל מרוח. לנצל כל רגע מהזמן, כל הזמן שאיפות ורצונות- לא לוותר על הדרגה שלהם להשאיר אותם ואולי רק לשנות אותם - לא משנה איפה אני-העניינים לא יורדות מהן. להתקדם בשמחה- לשמוח להאיר. להתקדם בלימוד גמרא, לשנות את התפילה. רוצה להיות אדם טוב יותר.



עצות להתרכז בתפילה:

שהמודעות קיימת, שעבודת ה' תמלא את הריכוז:

- 5 דק לפני התפילה: לפנות את המחשבה - לא להיות תקועים בתוך מחשבה. אם צריך לכתוב את הדברים שמטרידים.
- להגיע למצב תודעתי של ריכוז בעבודת ה' (לוקח שנים)
- ללמוד משהו קטן שמעיר את הלב
- דמיון מודרך בעצימת עיניים - לדמיין שאני נכנס לקודש הקודשים ועומד לפני ה'.



מחשבות- רוצה להגיע למוכנות למסור את הנפש להשתדל, ביטחון שהבסיס קיים וה' איתי וייתן לי כוחות ויפקח את עיני, והרגשת שלמות ללא קשר לתוצאה, אלא מכוח ההתכללות.



אותה דמות שנוצרה היא בבסיס - אמיתית. זה אומר, צורת החיים הנוכחית היא הבסיס שעליו תיבנה העצמיות. המטרה - לזכך את המעשים שיתחברו לאותה נקודה.

בשביל לעשות את זה צריך לפעול ב-2 רבדים - פנימי ומעשי שהחיבור ביניהם יזכך את המעשים

ברובד הפנימי - כמה שיותר לחוות את העולם הפנימי. לעגן רגעים שבהם הנשמה חיה בעוצמתה, זה יכול היות ישיבה מול נוף, נגינה, שירה, שלא כל כך מעשיים אבל הם גורמים לנו להתחבר אל עצמנו.

ברובד המעשי - הרעיון הוא ליצור כלים לעולם הפנימי. ברובד המעשי צריך לבחור איזה תחביב, פעילות מעשית בונה, ששם אנחנו בונים גבורה - עובדים מול אתגרים ומחזקים את המנטליות שמבוססת על תכונות נפש שצריך לעבוד עליהם.

לאחר שהיום יום שלנו מורכב מ-2 הרבדים האלו המטרה היא לחבר אותם - להרגיש ולהקשיב במהלך היום\סוף יום, האם בסיטואציות במהלך היום היינו מחוברים לאותו עולם פנימי או לא. ובמקום שלא - לגייס את הרובד המעשי - הגבורה והעוז, ואת הרובד הפנימי - האופן שהמעשה מתאים לי ולעבוד על הנקודה מכיון ששני הרבדים מתפתחים - העבודה היא לא נגמרת. כי תמיד אנחנו נתחבר אל עצמנו בצורה יותר נכונה. אסור שהעבודה תחנוק אותנו, כל הזמן חיות ושמחה, העבודה היא תוך כדי החיים. חבר אמר נקודות אצלי - שאני עדין נפש עם עוצמות של חיות.



2 סוגי תודעת עבודה יש בעולם,

שני חלקים שכשם שהמאחד הרוחני שלהם דומה כך הוא גם שונה.

סוג ראשון זו העבודה על מה שנקרא 'מסגרת החיים'. בעבודה רוחנית זו האדם מתמלא מעצם הרצון להעלות את החיים עצמם. את עוצמת המשמעות הוא יונק מהעבודה על מידותיו, על טהרתו, על הדבקות בצורה הנכונה שבה חיים את החיים.

ויש סוג שני, מתפלג הוא מההבנה של המושג 'חיים'. אם בסוג הראשון החיים הם המשמעות של החיות בעולם הזה, בסוג השני ישנה שזירה של המושג 'חיים' בין העולם הזה לעולם הבא. את עוצמת החיים האדם לא קיבל מהעבודה בעולם הזה כי מדרגת חיי שייכת לעולם הבא האינסופי. ולכן את עוצמות החיים הוא יקבל מהשאיפה של התאמת החיים למקורם האלוקי- הנצחי- הלא מוגבל.

בעבודה זו האדם תמיד יחפש את האינסוף בעולם וכך יעלה את העולם לתיקונו. וכל עוז החיים יינק מנל התשובה שקדמה לעולם וממתיקות התורה החובקת שמים וארץ - יחד הם, התשובה והתורה, מתאגדים באגד האחדות האלוקית הנצחית המשלימה את העולם ומדמה את האדם לאלוקי שבו.



במהלך חיינו אנו נפגשים כל הזמן עם מציאות חיצונית שסובבת אותנו. זה מתבטא בין היתר במידע שאנו מקבלים, בחברה שאנו משתייכים אליה, ובמציאות תרבותית שכל הזמן משתנה סביבנו.

במקביל בתוכנו נמצאת העצמיות שלנו. נק' חיים שייחודית לנו שעלינו לגלותה ועל ידה לקיים את ייעודנו בעולם. אותה נק' עצמית שכל העולם נברא בשבילנו בזכותה.

בשביל לגלות את מהותנו דרושה עבודת הקשבה עמוקה, להקשיב למה שנשמתינו דורשת ממנו, וזה נעשה על ידי עולם רוחני בנוי.

אלא שמתחילת חיינו אנו חיים רוב הזמן את המציאות החיצונית ומתעלמים מהנקודה העצמית. במקום לגלות את עצמיותנו אנו מתאימים עצמנו לחברה, לסביבה, ולתרבות.

נוצר מצב שאת תחושת הקיימות אנו צורכים מהסביבה. כך נוצרת לנו דמות חברתית שכל הזמן אנו מרצים אותה. והאני העצמי הולך ונשכח.

הרב באורות הקודש כותב על נק' זאת: "העולם הרוחני בונה כל אחד ואחד לעצמו בקרבנו. כל תכונת ההקשבה אינה כי אם הכשרה לבניין הנצחי העצמי של היחיד כל מרכז התורה הוא הפסוק של שמו הפרטי.."

כל המפגש עם העולם מטרתו אינה כי אם לגלות ולבנות את מה שטמון בתוכנו פנימה. וכשישאלונו למעלה לשמנו נדע מי אנחנו.

ממשיך הרב: "ויש אשר הקשבתו היא כל כך מפולשה עד שאובד הוא את הריכוז העצמי. יודע הוא שמות רבים רק את שמו שכח ולא ידע. אז כל עמלו לריק הוא ואין לו תקנה כי אם על ידי ערלת אוזן בבירה שמונעתו מכל הקשבה.. ואחרי ההרוס הגדול הזה.. הוא שב ומתחדש בצורה חדשה.."

לפעמים אנו כל כך חיים מציאות חיצונית עד שנוצר מצב של פילוש - העולם עובר דרכנו ללא מפגש עם עצמיותנו. אנו מקשיבים לכולם חוץ מלעצמנו. ואז צריך לסגור את האוזניים. להתחיל לשמוע מתוכנו - מי אנחנו מה מתאים לנו באמת. מה רצוננו האמיתי מהן התכונות שבנו מהן היתרונות והחסרונות. ולאחר שיש לנו את עצמנו אנו מתחדשים ומתמלאים חיים ויכולים אנו לחזור לקיום תפקידנו בעולם.

כמו בפרט גם בחיי האומה מפעמת נשמה. נשמת ישראל. והיא מחייה אותנו. ויוצקת תוכן לחיינו הלאומים.

בעצמיות האומה אחת התכונות היא הצניעות, האינטימיות. צניעות מאפשרת להתעסק במהות. אומה צנועה היא אומה שיש לה את עצמה והיא מכירה בגודלה.

היוונים מקדו חלק מהגזרות בעניין זה: "תנו רבנן: בימי מלכות יון הרשעה גזרו על ישראל שכל מי שיש לו בריח בתוך ביתו יחקוק עליו שאין לשונאי ישראל חלק ונחלה באלוהי ישראל, מיד הלכו ישראל ועקרו בריחים שבבתיהם"

היוונים עוקרים את המנעולים. כשאין מנעול אין שליטה על הכניסה לבית. וזה לא הספיק להם: "וכל כך למה (גזרו)? כדי שלא יהיה לישראל כבוד ולא רשות (צניעות). כל כי הרוצה ליכנס, נכנס בין ביום ובין בלילה. (כי) בטלו כל דלתות בתיהם ולא היו יכולים לא לאכול ולא לשתות ולא לקיים מצוה עם נשותיהם, בשביל גנבים ולסטים ופריצי יוונים, ולא היו רואים שינה בעיניהם לא יום ולא לילה"

היוונים גרמו שלא רק לא יהיו מנעולים אלא שגם לא יהיו דלתות! כשאין דלת כל אחד יכול לראות. אין אינטימיות. אין צניעות. לא נדע מי אנחנו.

הרב קוק בעין אי"ה מבאר מה עניין נר איש וביתו במצוות הדלקת נרות ואפשר להבין מכאן מה בקשו היוונים.

הרב כותב שהיוונים בקשו "לא רק לעקור את עם ישראל ממעמדם החומרי כ"א לעקור את תכונת החיים שישראל מודיעים בעולם ע"פ שורשי התורה שתהיה הטהרה והצניעות המטרה הראשית בחיי המשפחה ואחרי זה ימשכו יתר המידות והדעות הישראליות... מכל מקום בחיי המשפחה מוכר האור העברי הטהור והצניעות..."

היוונים רצו לעקור את עצמיותנו, את תכונת החיים של עמ"י ולכן נלחמו בנקודת הצניעות והטהרה. הם ראו שנק' זאת (בין היתר) הופכת את חיי עמ"י לחיי נצח. נק' זו היא הבסיס לצמיחת האחדות, הכוחות, המהות של עמ"י בארץ ישראל. ואותה הם ניסו לשבר.

עלינו לשים לב שהיום אנו שומרים על נקודת המהות העצמית. בחיינו הלאומיים והפרטיים.

מולנו- שאנו מספיק יודעים להיות לבד, להיות נאמנים לעצמנו שם נקנה את הוודאות והשלמות במי שאנחנו. נאהב ונקבל את עצמנו באמת. ובכללי- אל לנו להתבלבל אל מול בליץ תרבותי שמבקש למוטט את הבניין בתורה בצבא במשפחה בתרבות ובעיקר בארץ ישראל אדמתנו הנצחית. לא להתבלבל ולא להתנצל אל מול תופעות חולפות ולהיות נאמנים לנקודות שהן הן מקור חיותינו הפרטיים והלאומיים.

לקדש שם שמים, כל הזמן לחפש לעשות טוב להגדיל את קומת הרוח בכלל התחומים. ובעז"ה עמ"י יצטרף אלינו מתוך כבוד חיבה והכרה לאור הגדול בבית הלאומי הגדול מתוך הכרה בגדלותו. נר איש וביתו. חג שמח!





תחפושות ופורים (פורים תש"פ)

תחפושת - אף פעם לא חשבתי מה הפירוש של המילה הזאת, מעניין.

תמיד חשבתי שתפקידה של התחפושת היא להפוך להיות למשהו אחר, למישהו אחר. מישהו שיש בו משהו שהייתי רוצה להיות. אבל כשחושבים על זה בזכות התחפושות אני סוף סוף מתחפש לעצמי. כל החיים אני בתחפושות, מחליף תלבושות בהתאם לחברה, בהתאם למה שרוצים שאהיה. וככה כולם מחופשים, רודפים אחרי תחפושות בלי להבין שהם בורחים מעצמם.

מזל שיש רגע בשנה, שמתחפשים במטרה להיות מישהו אחר אבל במציאות היום מתחפשים לעצמנו.

רגע שאף אחד לא מזהה אותך תחת מראה של אריה או ליצן, סוף סוף אנחנו מעיזים להוציא את עצמינו.

סוף סוף אנחנו לא מתביישים. מתבשמים ו"נכנס יין יצא סוד" - היין והתחפושות מאפשרות לנו להיות סוף סוף אנחנו. בלי פוזות, בלי עטיפות, במקום לחוות את החיים בצורה שאנחנו לא רגילים אנחנו חיים איך שבאמת מתאים לנו.

אולי בגלל זה יום כיפור הוא רק כ-פורים - כמה כבר אפשר להיטהר באמת שאנחנו לא מכניסים את עצמנו למקווה.

התחפשנו.

התחפשנו למה שחושבים עלינו, התחפשנו למה שאנחנו חושבים שרוצים ממנו, התחפשנו לעבריינים שמתכלים על העבר ולא להבא.

התבשמנו.

התבשמנו מרחשי תרבות, שהופכים את העיקר לטפל ואת הטפל לעיקר. מייסדים בנייני שקר על יסודות מוטעים, חיצוניים. בניינים הנראים יפה וחזק, עוצמתיים למראה אך סוככים צל על המהות, על עץ החיים של האומה. מסתירים מכולם את אותו עץ, אך באמת מסתירים מעצמם את אותו עץ. התבשמנו מלהקשיב לאחרים. הקשבה שאינה עוברת אצלינו. הקשבה מפולשת שמשכיחה ממנו את שמנו, וממילא את עצמיותנו. התבשמנו מלחיות בחוץ עד ששכחנו עצמינו. התחפשנו לגנבים שגונבים את עצמם, שמחביאים את סחורתם בעשרות מנעולים ומפחדים פן ימצאו ראיות.

התבשמו מתקשורת שלא מקשרת אלא משקרת, הופכת את האחדות ומהות האומה לזויכוחים זולים וחיצוניים - את השבת, אותה שבת שמסרנו עליה את הנפש, שהיוונים זיהו אותה כיסוד באומה ונלחמו בה, גוי ששבת חייב מיתה - הפכו אותה לזויכוח זול, לכלי ניגוח עצמי.

וכך גם התפילין והלב באיברים.

מבלי משים אנחנו מתביישים בתהליכים תרבותיים שמכים שורשים - הופכים כל אמצעי למטרה - נגמרו הערכים, עת לסדר ציבורי.

התבשמו ממשחקי כדור ופסילות, מפלגות מפלגות לוקחות את גוף האומה ומבטרים אותו לחלקים, מנתקים אותו מצינור הרוח של האומה. נשאבנו לפוליטיקות ריקות מתוכן מעכבות את תחיית האומה והגאולה. התחפשנו לשחקנים, הפכנו אחד את השני ליריבים שכחנו את הכוח שבאחדות. חלקנו ברח מעצמיות האומה, נלחם בכוח בעצמו מתכחש לעצמו.

אבל אני בטוח! מול "ישנו עם אחד מפורד ומפורד" אנו נעבור לקריאתה של אסתר "לך כנוס את כל היהודים".

הגיע חג פורים! עלינו לחתור למהות החדשה של התחפושת - לחזור לעצמנו. עלינו לחזור למהות ההתבשמות - להוציא את הסוד שלנו - נכנס יין יצא סוד. התחפושת תחזיר כל אחד אל עצמו ע"י כך שרק הוא ידע מי מתחת לתחפושת וכך הוא ירגיש את עצמו ויתחיל להקשיב לעצמו. ע"י ערלת האוזן. יוציא את מהותו האמיתית מבלי להיות מושפע מבחוץ. ואחרי פתיחת הכספות, המפגש עם עצמו הוא לאט לאט. כבר לא יצטרך את התחפושת ויתחיל להקשיב לעצמו. לחיות את הנקודה שלו להיות חירותי, וסוף סוף הוא יתרכז בלהיות ולא להראות, הוא יבין את שורש החיים, את כל שורש השאלה של יום הדין, של שמו.

והתבשמות תוציא לאור את הנקודה הכללית. את נצחיות האומה, את המהות. זמן לסגולה, זמן לאחדות. מי שפושט יד נותנים לו. משלוח מנות. יוציא את הסוד האמיתי, אותה סוד שסמס שנה אנחנו מחכים להופעתו והנה ברגע האמת אנחנו מפספסים. ומאותה ההתבשמות לאט לאט נהיה כולם כאיש אחד מכונס. כגוף שאומנם הוא עם איברים רבים אך כולם מחוברים לאותה הרוח. לאותה גחלת, לאותו צינור חיים של "אשר בחר בנו מכל העמים" אותה בקשה של אסתר "כתבוננו לדורות" - מגילת אסתר נכתבה ברוח הקודש.



היכולת לא לחיות בהשוואות, זה אומר לא להיות משועבד לתכתיבים חברתיים שאני בוחר לאמץ כדי להיות קיים היא קריטית כי היא זאת שיוצרת את עצמי.
היא יוצרת את היכולת להיות חירותי -
לעשות את מה שטוב לי - שיעשה אותי בריא ומאושר.
היא קריטית כי אם אדם לא מפתח אותה הוא מאבד את השם שלו,
את המהות שלו בעולם.

אז מה הפלא אם הוא לא יזכור את השם שלו ביום הדין? מה הוא יגיד?
בתורה הייתי השם של ראובן ובתנ"ך של שמעון, בריצה השתדלתי להיות יותר מלוי
ובחכמה הייתי יותר חכם מכל הכיתה - אתה לא שם לב שכל השם שלך אחרים יוצרים?
אולי זה באמת שאלה, איך נוצר המצב הזה, איך אדם מגיע למצב שהוא לא קיים
נראלי זה מתחיל מהחינוך -

האם אתה קובע לבן שלך מתי זה הוא ומתי הוא לא קיים מבחינתך?
האם אתה קובע לו שאם הוא עושה מעשה רע - אז הוא הרע, ולא המעשה שהוא עשה,
ואתה קובע לו שרק אם הוא מתנהג יפה אז הוא ילד טוב וכשאינו מתנהג יפה הוא רע,
ואתה מכוון לו את הכוחות על ידי שאתה אומר לו - לא, לא, לא. ולא מה כן, ואתה משרה
אווירה שדורשת ביצועים גבוהים - במבחנים, באכילה, בהתנהגות, ואין מצב שאני נכשל
כי אבא יתאכזב מאוד, ואני אכנס למצב השני שלמדתי להתרחק ממנו בילדות - המצב
של הילד הרע, וכמובן תשים את אח שלו בחדרים שונים כדי שחלילה לא יריבו, וגם
תקנה 2 כדורים - כי מה זה להסתדר? - זה אומר שאסור לריב ואסור לנו להסתדר. ואתה
מסתכל על מעשיו כבעיה ולא כמטרה, וכו' וכו'.

אז ייוצר מצב שקיבלת ילד מחונך מאוד - הוא יוציא ציונים טובים וכלפי חוץ הוא ממש
ילד מושלם. רובוט מושלם, לפי הוראות ההפעלה של ההורים. אבל בתוך? איזה נפש יש
לו? איזה ביטחון עצמי? איזה יכולת לקבל את עצמו? לאהוב את עצמו? להוביל?
והילד גדל עד כיתה ח' כשבמהלך השנים הוא נפגש עם חוויות תרבותיות - כי הרי משרד
ה"חינוך" יודע לחנך "מדהים". הוא דואג לו מההתחלה - מחייב אותו ללמוד, וגורם לו
להיות כמו כולם. כך שגם אם בטעות הוא רצה להיות עצמו - יש ציון כולל לכולם וכולם
טובים רק ביחס לאחרים. אבל הוא נתקל בבעיה שהוא לא היה מוכן אליה - לא כולם
אותו דבר. אז איך נוכל לתת ציון שווה לכולם? - ניקח את החלשים ונעלה אותם. אבחונים
בכמויות, מבחנים יותר קלים ועוד. והנה הצלחנו - הילד "החלש" שווה ל"חזק". שניהם
מוצאים 95. והילד שמח - הוא עכשיו החבר שלו. אותו חבר שמשרד החינוך קבע שהוא
95. מאמץ? אין ציון כזה. כמה תשובות נכונות שיש לך זה מה שאתה שווה ורצוי שתהיה
שווה 100. עולם הפוך ראיתי. מוסכמות חברתיות - בנעליים, בלבוש - מה הסטייל
החברתי, והוא יוצא מכיתה ח' כשמוטבע בו עמוק בנפש - יש דמות שהוא אני - הדמות
התרבותית - חברתית עדכנית, והדמות שההורים שלי עשו לי בילדות. זה אומר מי שאני
זה תוצאה של קביעה חיצונית של הסביבה החברתית - תרבותית.

והוא מגיע לגיל תיכון, גיל ההתבגרות - הגיל שבו אדם מברר מי הוא, מברר את תפקידו. אבל יש לו בעיה - מוטבע לו עמוק בנפש שמי שהוא זו קביעה חיצונית של הסביבה החברתית-תרבותית.

מצבו העדכני? - הוא מצטיין בלימודים, חולם להגיע רחוק, רוצה להדריך בתנועת הנוער (שכולם מדריכים בה), הוריו ממליצים לו על המגמה הטובה בשוק (הם לא יראו את בנם מלא הפוטנציאל מתפשר...), מקבלים שבחים מכל עבר. איזה ילד מדהים! מידות טובות, אהוב על כולם.

ואתו בירור של גיל ההתבגרות מתחיל:

הוא מתחיל את התיכון וכולם מתרשמים מהישגיו (הוא מתורגל בהישגים, זה מה שהוא מכיר) אז הוא מבין שהוא חכם, מעכשיו בחירותיו הם לפי חוכמתו.

כמובן 5 יחידות מתמטיקה, 5 יחידות אנגלית, והמגמה הנחשבת בשוק.

כולם מתרשמים ממידותיו - הוא בטופ האיכותי של החברה. כולם יודעים הוא יהיה ה-מדריך. אז הוא מבין. אני צריך להיות מדריך. וכבר מבינים כולם שהוא יהיה בצבא. אז הוא מבין שהוא צריך להיות חזק והוא עושה כושר. וליד כולם הוא מפגין ביצועים מדהימים, כי הרי כולם אומרים כמה הוא חזק.

וכך הוא ממשיך לגלות את עולמו ואת אישיותו.

בינתיים עמוק בנפש, בתת מודע, הוא האמיתי מתחיל לנסות להתגלות. הוא גם הגיע לגיל ההתבגרות. והוא מתחיל לאותת לאותו נער - תתעורר! תגלה אותי! אך אותו נער

מכחיש אותו. משאיר אותו בצד. הוא לא מבין מאיפה הוא צץ פתאום. והאני העצמי

צובר כוח ומגיע המפגע הראשון. פתאום הנער מרגיש לא מאושר. הנער חש קצת עצב. וכולם סביבו קופצים ישר ומתעניינים בו. ומזכירים לו כמה הוא מושלם והוא זוכר שהוא

גם האדם עם המידות הטובות וגם החכם - אז הוא מוצא דרכים מתוחכמות שיגלו את

הציונים שהוא קיבל. ואופס - נכשל במבחן. הוא אף פעם לא חווה כישלון. אז אותו

כישלון קטן מרעיד את ליבו. הוא מרגיש איך זה ממש נוגד אותו. הוא לא מוכן לקבל

תוצאה שאינה הוא לוקח לו כמה ימים לעכל את התוצאה והוא ממשיך. מסיים את התיכון

וממשיך בחייו. בוחר מקצוע שמתאים "לו" ואולי גם אישה שמתאימה למידות שלו.

ולבינתיים האני הפנימי שלו גדל. והוא מתפרץ.

לכל אחד בעלב אחר בחיים האני העצמי מתפרץ וזה גורם זעזוע. האדם מרגיש שהוא לא מאושר. הוא פשוט לא מאושר. זה בדרך כלל יגיע אחרי כישלון, או תקופה שגורמת

לסילוק האושר. הוא מרגיש שכל הקרקע נשמטת לו מתחת לרגליים. ולאט לאט הוא

מבין. הוא לא נמצא במקום שטוב לו. הוא לא חי את עצמו. ואותה נקודת שבר גורמת לו

להבין שיש לו עולם פנימי ועצמי שיוביל אותו אל האושר, אל החירות.

הוא מבין שכל חייו נבנו על גבי אותה דמות שהיא לא הוא.

שהוא הכחיש את אותו "אני עצמי" שרצה להתגלות בעולם, להוציא את ייעודיו. וחייו

מתחילים להשתנות אל עבר האושר - להיות בריא ומאושר. והוא בוחר לעצמו את הדרך

הנכונה, שמתאימה לו והוא חושב לעצמו. מה לא היה בסדר עד עכשיו?



למה כל כך חשוב למצוא תחביב בשיבה?

אני מרגיש שכשאני בשיבה חלק מהנפש שלי מתעצם מאוד - בכוחות, בשאיפות, בזיכור, במידות, זהו החלק הנצחי. אך ישנם עוד חלקים בנפש שגם הם מלאי כוחות. זמן השיבה הוא זמן שבו מכנסים את הכוחות ובונים אותם. ובצורה טבעית, באמצעות התורה שהיא כוללת, חלק אחד בנפש יותר מקבל יחס בונה. אך הנפש מורכבת מעוד צדדים, שעל ידי התייחסות לאותם צדדים - הנפש מתעלה יחד איתם. ואם האדם לא השכיל לתת יחס בריא לאותם צדדים, אז לא רק שהוא משתיק אותם, ובעצם את חייו, אלא הוא פוגע באותו חלק של קודש שרצונו לבנות. איכות הלימוד יורדת והאדם מרגיש שהלימוד טכני. והוא מחפש בלימוד מה לא טוב - והוא אינו רואה, כי הוא לא הגדיל את ראייתו - בדק האם הוא נותן מענה לכלל הכוחות. לכן על אותו אדם למצוא תחביב שיזין את אותם צדדים בנפש שמצד הבריאות הנפשית עליו לפתחם.

מדוע קשה למצוא תחביב?

ילד ידע לשלוף בשניות את תחביביו כי הוא מחובר אל עצמיותו הטבעית. במהלך השנים בין המסגרות השונות חנקו לנו את התחביבים. שמים את הלימודים כחזות הכל, לא הם אשמים זה פשוט באופן טכני צריך להיות כך, אך כשהילד מצטמצם לציונים ורק פעם בשבוע יש לו זמן לתחביבים מסויימים אז נוצרת חניקה בנפש, כי הילד לבד אומר לעצמו לא - כי זה מתנגש עם השגרה. הבעיה הזאת קיימת בעיקר בציבור הדתי כי הם יותר בפנימיות אבל גם אצל החילונים שהלימודים אצלם הרבה יותר אינטנסיביים.



חלומות

קצת לעופף לא יזיק.
החלום זה ליצור בית ספר \ ישיבה תיכונית. שתייצר תחליף בריא.



כשאני נכנס לעבודה להיות דבק במשימה, בלי דיבורים יותר משצריך. לשאוף לחשוב על הכלל ביחס למשימה, לרצות בקושי. לא להתייחס לרגליים התפוסות ולהיכנס לתרגול כשבראש רק מעניין אותי "צא" ומשימה. בסוף התרגיל או הסיבוב להיות רגוע ולהיות בשליטה, לחייך, להבין שקשה ואני מסוגל. לבוא בראש טיבעי - להיטיב ולכן לחפש כיצד אפשר לעזור.



קניין תורה

מהם הדברים הכי יסודיים על מנת שהאדם יתפתח בישיבה -

2 חלקים: התקדמות לימודית והתקדמות מידתית. השפעה על הנפש ועל המידות, שינוי האדם, ופיתוח החלק העיוני באדם, איך ללמוד בצורה נכונה את התורה.

היסוד - שקידה - כל הזמן מאמץ לימודי. נוסף לכך היא ההתמדה לגדול בלימוד ולהתמיד בו. גדילת הלימוד תעשה ע"י לימוד במרץ ועמל.

יסוד 2 - חזרה. לעשות חזרות על הלימוד. גם תוך כדי הלימוד וגם לפני הלימוד וגם פעם בשבוע.

יש ערך לכמות, במובן שזה יוצר איכות בלימוד לאחר זמן. בתוך הלימוד ללמוד מתוך הערצה לתורה - מתוך הבנה שהם "דברי אלוקים חיים". ללמוד מתוך תודעת השפעתה של התורה. קודם לסדר את הדעות ואז להבין את נקודת המחלוקת.



הקשיים ונקודות מאמץ - אלו הנקודות של העמל תורה - שם נבנים הכוחות.

זה זמן שלא חוזר, ועל ידיו כל החיים יהיו עם תוכן ומשמעות.

דקת התורה וניצול הזמן היא זאת שתשפיע על שמחת החיים, על המשפחה, על הזוגיות, על הכוחות לפעול בעולם הזה.



כרנע אני מרגיש שה' איתי ואני מרגיש שעלי לנסות בכל הכח. זה דורש חודש של מסירות נפש, שאמצא לה את הכוחות. מחשבות טובות, עבודת ריכוז, ושינה מוקדמת. זו עבודתי העיקרית. השמחה אח"כ תהיה גדולה וכמה אמא תשמח, וכמה אני ארגיש שמחה, ואלמד בנחת.



המסגרת הרוחנית איתה אני מגיע לצבא - הקומה הרוחנית, האמונית היא כלי לקשר של חיים עם התורה. ועלי לזכור - על מנת לחיות תורה לא מספיק לזכור ולדעת אלא לקשר את עצמי לתורה - לרבנים בישיבה, שיחות בעבודת ה', אמונה חיה ונושמת.

כוח הגבורה נגזר ממעמד נפש טהור. רוח ה' יכולה אז להתלבש. והיא נובעת מתביעתה הנצחית של כנסת ישראל לקיים ייעודה ע"י הקמת ממלכת קודש המתקנת את העולם כולו. ממילא העבודה היא השתדלות רוחנית ומעשית, אורות וכלים, ע"מ שבשעת מבחן התשתית תהיה מוכנה.

- ה' אני מבין שאתה דואג לי ואני מבקש שתאפשר לי לתת את המקסימום.
- ה' תן לי את הכוח לעשות את מירב ההשתדלות.
- מחשבות טובות
- אין כאן אף אחד שיהיה לוחם טוב כמוני לעם ישראל.
- אני עושה את ההכי טוב שאני יכול, ה' איתי.



יש להבחין בין שאיפות בצבא הנובעות מהיותי השוואתי דוג' להיות הכי (מהיר חזק וכו') לבין שאיפות הנובעות מהאמת (כמה שאפשר..) שיש בי אישיות ייחודית שה' רוצה שאגלה אותה בצבא והיא תוספת הכוח הסגולי והמעשי לאומה. עיקר הכוח החברתי הוא להיות כלי להופעת הכוח.



אני מרגיש כיצד גבורתי הנפשית תלויה במצבי הרוחני, רוח גדולה מרחפת עלי. עת אני בטהרה מידתית, אותה רוח נושאת אותי, ממלאת אותי כוחות ושמחה, גבורה ועוז, אמונה גדולה.

מתפלל לה' שיצליח דרכי ויקבל את רצוני לטהרה וקדושה ועל ידם ימלאו אותי רוח גבורה ועוז חיים.



1. אני לוקח קודם כל את החשיבות של החברים לצוות- בסוף הם אלה שבזכותם תעבור את הקשיים, הם אלה שיהיו שם בשבילך תמיד בכל מצב, הם כמו משפחה שתקבל אותך ותתמוך תמיד ומצד שני תדע להעמיד אותך במקום ולהגדיר לך יעדים ומטרות ולשקף לך תמיד על מה עוד יש לך לעבוד.
כמו כן אני לוקח את החשיבות של ה'למה'- מי שאין לו את זה ימצא את עצמו ללא כוחות להתמודד וללא אמון במשימה.
2. בגלל שהשגרה ככ לא צפויה ללוחם וכל רגע יכול להיות שונה בסמ מעלות- מה שיכריע האם הלוחם יצליח לתת מענה לכל אתגר זה כמה הלוחם תמיד נמצא במוכנות וזה נגזר מהפרטים הקטנים ביומיום שאם יצליחו לשמור עליהם ולהקפיד לבצע אותם בצורה הטובה ביותר עם הקפדה על כל פרט בפני עצמן זה ייתן כלים להתמודד גם במציאות הזויה.



מכיוון שהיסוד למלחמה הוא הכח הכללי של כנסת ישראל אז זו המטרה העיקרית, לכן אין ערך לפרטים מצד עצמם במלחמה, אלא כל הרצון והמטרה היא כללית - ייסודה של ממלכת ישראל הקדושה. ולכן היכן שהדברים סותרים כוח הכלל תובע את הפרט היוצא ממנו. ולכן אין לפחד פחד פרטי מהמוות.



למה להיות בצבא:

בקצה - שהילד בן ה-4 ישחק בגן השעשועים באביתר ואחה"צ ילך להתחנך וללמוד
בנחת על מהות עם ישראל.

יש אויבים המעכבים את האורה האלוקית להופיע דרך עם ישראל בעולם, ועלינו להיות
כח מגן ולאפשר הזרחת האורה.

ה' נתן לי כוחות וכישרונות והמקום והזמן שהם יכולים לקבל ביטוי כרגע זה בצבא, שם
הייעוד שלהם. 100% אלוקי.

כי יש רוע בעולם שצריך לטהר ויש לי מצווה לטהר אותו. בנוסף יש לי תפקיד לאפשר
את מצוות יישוב ארץ ישראל.

כי יש לעמ"י תפקיד נצחי לבשר בעולם - את גודל החיים המוסריים והמפתח שיאפשר
להם את זה - זה חוזק וצבא.

כי עכשיו תורי לתת מעצמי למדינה.

